

Arrest

nr. 186 956 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse afkomst te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 februari 2015.

1.3. Op 23 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren in Benin City en van de Edo etnie. U bent geboren in 1982. Op jonge leeftijd werd u door uw vader weggeschonken aan een oudere man, J.(...) O.(...). Zowel uw vader als uw echtgenoot woonden in Ignewobo, een dorp nabij Ikpoba Hill (fonetisch). U kreeg niet veel later (rond uw zestien of zeventien jaar) een dochter van J.(...), V.(...) O.(...). U verbleef lange tijd in het ziekenhuis tijdens uw zwangerschap en na de geboorte van uw dochter verbleef u bij uw grootouders langs moederskant in Benin City. Toen uw dochter enkele maanden oud was keerde u terug naar het dorp en liet u haar op vraag van J.(...) besnijden, waarna u met haar weer naar Benin City verhuisde. Rond dezelfde tijd verliet uw moeder uw vader en ging ze bij haar ouders wonen in Benin City wonen. Niet veel later, uw dochter was ongeveer 1 jaar oud, vertrok u uit Nigeria. U vertrok omwille van de armoede en omdat u niet wilde terugkeren naar uw echtgenoot, zoals uw vader voorstelde, noch wilde u opnieuw uitgehuwelijkt worden. U reisde eerst naar Libië en tenslotte naar Italië, waar u enkele jaren verbleef. U vroeg asiel aan, maar kreeg een negatieve beslissing. In Italië leerde u E.(...) kennen, een Ghanees, van wie u zwanger raakte. Toen u in Italië gevraagd werd het grondgebied te verlaten, reisde u naar België. In juni 2014 kwam u in België aan. U vroeg op 22 juli 2014 asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 2 november 2014 beviel u van een tweede dochter, T.(...) E.(...) A.(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan u niet overtuigen uw land van herkomst verlaten te hebben om andere dan economische motieven.

U verklaarde immers vertrokken te zijn omwille van de armoede en omdat u niet wilde terugkeren naar uw echtgenoot, zoals uw vader voorstelde, noch wilde u opnieuw uitgehuwelijkt worden (CGVS p. 11, 12). Hierbij dient opgemerkt dat u bij uw asielaanvraag geen enkele melding maakte van een gedwongen huwelijk, noch van een vrees om opnieuw uitgehuwelijkt te worden. U maakte slechts melding van uw vrees voor een besnijdenis van uw ongeboorte dochter. Gevraagd waarom u dan uit Nigeria vertrokken bent, verklaarde u dat er veel armoede was en dat u naar hier kwam voor een beter leven, u hoopte zo uw achtergebleven dochter te kunnen helpen. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 10/10/2014, pt. 4 en 5.) Wanneer u tijdens het gehoor met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd wordt, stelt u dat u slechts antwoordde op de vragen die gesteld werden (CGVS p. 7). Nochtans werd u tijdens uw asielaanvraag eveneens gevraagd of u naast de genoemde problemen nog andere problemen had, en antwoordde u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 10/10/2014, pt. 6). In elk geval blijkt dat u na de geboorte van uw dochter bij uw man kon vertrekken en zich in Benin City kon vestigen (CGVS p. 7). U stelde weliswaar dat het elke keer ruzie was wanneer uw vader op bezoek kwam in Benin City, maar dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, waar een vluchteling gedefinieerd wordt als een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen."

U stelt verder te vrezen dat uw dochter in Nigeria besneden zal worden op aandringen van de familie van uw moeder. (Zie gehoorverslag CGVS p. 17, 18.)

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis, zo ook in Edo state, waar u vandaan stelt te komen en waar ook uw familie momenteel verblijft (zie CGVS p. 4, 5). De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Ook blijkt uit diverse bronnen dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en

zowel door NGO's als door de Nigeriaanse overheid. Hiervan blijkt u in het geheel niet op de hoogte te zijn, u verklaart zelfs dat het de wet is in Nigeria dat een kind besneden moet worden (CGVS p. 17). Gevraagd of dit nog steeds zo is, aangezien u toch al enige tijd uit Nigeria weg bent, stelt u hier geen idee van te hebben, aangezien u niet in Nigeria bent (CGVS p. 19). Gevraagd of u weet heeft van organisaties die campagne voeren tegen besnijdenis, verklaart u stellig dat die er niet zijn (CGVS p. 20), in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Nochtans zou men van u, als iemand die asiel aanvraagt om een besnijdenis van haar dochter te voorkomen en dus stelt tegen besnijdenis gekant te zijn, mogen verwachten dat u op de hoogte bent van de wettelijke bepalingen in de regio waar u vandaan komt en van de inspanningen die men levert om vrouwenbesnijdenis tegen te gaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Edo State geschat wordt op 41, 6%, hetgeen erop wijst dat meer dan de helft van de meisjes/vrouwen er niet besneden worden (zie informatie in het administratief dossier). Dit gaat in tegen uw stelling dat alle meisjes in Nigeria besneden worden (CGVS p. 17).

U stelt ongeveer in 1982 geboren te zijn (CGVS p. 3) en op het moment van het gehoor dus ongeveer 33 jaar oud te zijn. Verder verklaart u op uw 16 of 17 jaar zwanger te zijn geweest en uit Nigeria vertrokken te zijn toen uw dochter ongeveer een jaar oud was (CGVS p. 11). U bent met andere woorden al minstens 15 jaar weg uit Nigeria. In het licht van uw lange afwezigheid, kan men zich reeds bij voorbaat afvragen in hoeverre de familie van uw moeder, met wie u al die tijd geen enkel contact had (CGVS p. 9), werkelijk (nog) de intentie heeft om uw dochter tegen uw wil in te laten besnijden.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u geenszins op ernstige wijze onderzocht hoe uw familie zou reageren op een weigering van uw kant om uw dochter te laten besnijden. Nochtans zou men verwachten dat u zich ook hierover ten gronde zou informeren, indien een vrees voor dergelijke besnijdenis werkelijk de reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. U stelt dat u, toen uw eerste dochter besneden werd, gehuild heeft en dat u niet wil dat uw tweede dochter dezelfde pijn zal kennen. Gevraagd of u ooit voorgesteld heeft om uw eerste dochter niet te laten besnijden, stelt u slechts dat het de wet is dat het kind besneden moet worden. Gevraagd of u uw moeder vertelde dat u niet wil dat uw jongste dochter besneden wordt, ontwijkt u de vraag door te stellen dat meisjes in Nigeria besneden worden. (CGVS p. 17.) Gevraagd waarom u denkt dat men tegen uw wil zou ingaan indien u naar Nigeria terugkeert, stelt u vaagweg dat ze niet zullen luisteren naar u en het tegen uw wil zullen doen. Gevraagd wie u denkt dat dit zal doen, noemt u uw moeder en de familie van uw moeder. Opnieuw gevraagd of u tegen uw moeder gezegd heeft dat u niet wil dat uw dochter besneden wordt, stelt u dat het niet enkel uw moeder is die zal beslissen. Gevraagd wie deze beslissing dan zal nemen, stelt u dat de familie van uw moeder is, zowel langs moederskant als langs vaderskant, dat deze mensen het zullen bepalen. (CGVS p. 18.) U blijkt echter deze familieleden, hoewel u volhoudt dat ze u zullen dwingen om uw dochter te besnijden, in het geheel niet concreet te kunnen benoemen. Wanneer wordt opgemerkt dat u eerder in het gehoor verklaarde dat uw moeder enkel nog een broer en een zus heeft (CGVS p. 9, 18), stelt u immers dat er nog andere ouderen in de familie zijn, via via, die u in feite niet kent (CGVS p. 18).

Gevraagd of u na de besnijdenis van uw oudste dochter ooit tegen iemand in uw familie heeft gezegd dat u er tegen bent (CGVS p. 18), stelt u dat u uw moeder vertelde dat het riskant is om meisjes te besnijden, waarop zij bijna niet reageerde. Ze stelde enkel dat meisjes besneden worden en dat u zelf ook besneden bent. Gevraagd of u uw moeder sinds de bevalling van uw jongste dochter ooit vertelde dat u absoluut niet wil dat uw jongste dochter besneden wordt, antwoordt u (intussen voor de derde keer) erg vaag, door te stellen dat u het haar normaalgezien vertelde, maar dat uw dochter als u naar Nigeria gaat sowieso besneden zal worden en dat u er daarom niet naartoe wil. Opnieuw gevraagd of u uw moeder al dan niet vertelde dat u het niet wil, stelt u dat u het tegen uw moeder zei en dat ze repliceerde dat het niet iets is dat kan veranderen, dat elk meisje besneden wordt. Volgens uw verklaringen herhaalde u dat u niet zou willen dat deze dochter besneden wordt en zei uw moeder verder niets meer. (CGVS p. 19.) Voor zover men kan aannemen (gezien uw veelvuldig ontwijken van deze vraag) dat dit gesprek inderdaad heeft plaatsgevonden, kan er in elk geval niet uit worden geconcludeerd dat u redenen heeft om aan te nemen dat uw moeder vastbesloten is uw dochter te laten besnijden tegen uw wil in. Evenmin heeft u klaarblijkelijk enige informatie gekregen over andere familieleden die hierop zouden aandringen. Uw stelling dat verre familie van uw moeder - met wie u al jaren geen contact heeft en die u niet eens concreet kan benoemen - zal aandringen op een besnijdenis van uw dochter (CGVS p. 18), blijkt niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele concrete gebeurtenis of zelfs maar een concreet gesprek gebaseerd is.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u werkelijk uit een vrees voor besnijdenis van uw dochter uit Nigeria wegblijft. De verklaringen die u aflegt zijn in het geheel niet ernstig genoeg om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er kan tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door geweldsdaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waarvan u, die verklaart in Bening City geboren te zijn, er naar school te zijn geweest en er gewoond te hebben voor u uit Nigeria vertrok (CGVS p. 4, 10, 11), afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen. Hierbij kan worden opgemerkt dat u geen duidelijke verklaringen aflegt over uw verblijfsplaatsen sinds u Nigeria verlaten hebt. U verklaarde immers aanvankelijk dat u ongeveer een jaar na uw vertrek uit Nigeria in Italië terecht kwam, waar u ongeveer een vijftal jaar verbleef vooraleer naar België te komen (CGVS p. 13). U bent erg weigerachtig om uitspraken te doen over de duur van uw verblijf in Libië, ondanks herhaaldelijk aandringen (CGVS p. 13). Wanneer wordt opgemerkt dat er bijna tien jaar ontbreekt in uw relaas, stelt u slechts dat u heel lang in Libië bent geweest, zelfs nog meer dan dat, daar de smokkelaar u daar achterliet omdat u niet in de prostitutie wilde werken (CGVS p. 14). U bereikte Italië uiteindelijk via een andere smokkelaar, maar niet onmiddellijk, er werd steeds gezegd dat het niet veilig was om de oversteek (per boot) te maken (CGVS p. 14). Er kan echter moeilijk worden aangenomen dat het tien jaar duurde vooraleer het veilig was de oversteek te maken en zelfs indien u tien jaar in Libië verbleef, kan niet worden ingezien waarom u dan niet klaar en duidelijk kon antwoorden op de vraag of u er enkele weken, maanden, dan wel jaren verbleef (CGVS p. 13). U verschaft dus in het geheel geen duidelijkheid over uw verblijfplaatsen sinds uw vertrek uit Nigeria, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. U legt verder een getuigenis van uw zus voor die stelt dat u ongehuwd bent, en altijd ongehuwd bent geweest, en een certificaat van Oredo Local Government waarin hetzelfde wordt gesteld. Dit heeft niet meteen relevantie met betrekking tot uw vrees voor een besnijdenis van uw dochter. Wel kan worden opgemerkt dat het eens te meer opvallend is dat u verklaart wel degelijk uitgehuwelijkt te zijn geweest (zie supra), terwijl u certificaten en getuigenissen voorlegt waaruit het omgekeerde blijkt. U legt verder een medisch attest voor waaruit blijkt dat u zelf besneden bent geweest. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat meisjes wiens moeder besneden is een grotere kans maken om zelf besneden te zijn, blijkt eveneens dat de prevalentie van besnijdenis daalt met de leeftijd. Voor Nigeriaanse vrouwen in de leeftijdsgroep 45-49 jaar (35,8%) is de prevalentie ruim het dubbel zo hoog dan bij vrouwen tussen 15 en 19 jaar (15,3%). Er is dus een duidelijke afname van de prevalentie bij jongere generaties, reden te meer om te verwachten dat iemand die werkelijk een besnijdenis voor haar dochter vreest, zich uitgebreid informeert over de gangbaarheid van de praktijk op dit moment en over de houding van alle betrokken familieleden, vooraleer asiel aan te vragen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsnorm, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster benadrukt met klem

dat zij wel degelijk vreest voor besnijdenis van haar dochter, daar zij diverse details kon illustreren aangaande haar situatie, zowel haar oudste dochter als zijzelf besneden zijn, ondanks het wettelijke verbod in een aantal zuidelijke staten de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in de praktijk nog zeer hoog ligt en zij bovendien uit een zeer traditioneel milieu komt waardoor zij bij terugkeer haar dochter niet zal kunnen beschermen. Verzoekster voert vervolgens aan dat een kandidaat vluchteling niet met het vermoeden van leugenachtigheid, doch wel met het voordeel van de twijfel moet worden benaastigd.

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade omwille van de gewelddaden van Boko Haram.

2.1.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet kan overtuigen haar land van herkomst te hebben verlaten om andere dan economische motieven; (ii) verzoekster evenmin haar vrees voor besnijdenis van haar dochter in Nigeria aannemelijk kan maken; (iii) hoewel zones in Nigeria getroffen worden door gewelddaden van Boko Haram, dit hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreft en het zuiden van Nigeria, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, tot nu toe niet getroffen werd door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land zodat er in Benin City actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de door verzoekster neergelegde documenten de appreciatie van de asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 januari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zijn. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen omtrent de vrees voor besnijdenis van haar dochter in Nigeria.

2.3.2. Verzoeksters asielrelaas is geheel gesteund op haar weigering om haar jongste dochter T. te laten besnijden en op haar vrees opnieuw uitgehuwelijkt te worden bij terugkeer naar Nigeria.

Voor zover er gesteund wordt op een vrees voor een gedwongen huwelijk oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk maakt haar land te hebben verlaten om andere dan economische motieven, waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“U verklaarde immers vertrokken te zijn omwille van de armoede en omdat u niet wilde terugkeren naar uw echtgenoot, zoals uw vader voorstelde, noch wilde u opnieuw uitgehuwelijkt worden (CGVS p. 11, 12). Hierbij dient opgemerkt dat u bij uw asielaanvraag geen enkele melding maakte van een gedwongen huwelijk, noch van een vrees om opnieuw uitgehuwelijkt te worden. U maakte slechts melding van uw vrees voor een besnijdenis van uw ongeboren dochter. Gevraagd waarom u dan uit Nigeria vertrokken bent, verklaarde u dat er veel armoede was en dat u naar hier kwam voor een beter leven, u hoopte zo uw achtergebleven dochter te kunnen helpen. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 10/10/2014, pt. 4 en 5.) Wanneer u tijdens het gehoor met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd wordt, stelt u dat u slechts antwoordde op de vragen die gesteld werden (CGVS p. 7). Nochtans werd u tijdens uw asielaanvraag eveneens gevraagd of u naast de genoemde problemen nog andere problemen had, en antwoordde u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 10/10/2014, pt. 6). In elk geval blijkt dat u na de geboorte van uw dochter bij uw man kon vertrekken en zich in Benin City kon vestigen (CGVS p. 7). U stelde weliswaar dat het*

elke keer ruzie was wanneer uw vader op bezoek kwam in Benin City, maar dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, waar een vluchteling gedefinieerd wordt als een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.", overwegingen en vaststellingen die in het onderhavig verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist en derhalve door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de door verzoekster geopperde vrees voor besnijdenis van haar dochter in het geval zij naar Nigeria zou terugkeren, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht en op omstandige wijze heeft gemotiveerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze vrees gegrond is en evenmin aantoon dat zij deze besnijdenis niet zou kunnen verhinderen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij, als haar moeder, tegen 'Female Genital Mutilation' (verder: FGM) is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing en op basis van de hierin aangehaalde informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16, landeninformatie) met recht gemotiveerd dat er in Nigeria, waar FGM in een tiental zuidelijke staten – waaronder Edo-State, waarvan verzoekster afkomstig is – wettelijk verboden is, duidelijk een maatschappelijk draagvlak bestaat om deze praktijk te bannen, dat er zowel door de Nigeriaanse overheid als door buitenlandse en Nigeriaanse organisaties en ngo's reeds meer dan tien jaar campagnes worden gevoerd tegen FGM en dat de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen niet wordt besneden. In dit kader kan immers worden opgemerkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Edo-State op 41,6% wordt geschat, waaruit voortvloeit dat meer dan de helft van de vrouwen niet besneden wordt. Het gebrek aan kennis van verzoekster inzake de situatie van besnijdenissen in haar land van herkomst ondermijnt overigens verder de door haar ingeroepen vrees. Indien zij werkelijk vreest dat haar dochter bij een terugkeer naar Nigeria gedwongen zou worden onderworpen aan een besnijdenis, kan worden verwacht dat zij dienaangaande beter op de hoogte zou zijn.

Voorts kan met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat uit verzoeksters verklaringen geen bijzondere aandacht kan blijken met betrekking tot de wijze waarop haar familie zou reageren op een weigering om haar dochter te laten besnijden. De commissaris-generaal kan derhalve worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing staat uiteengezet: *"U stelt ongeveer in 1982 geboren te zijn (CGVS p. 3) en op het moment van het gehoor dus ongeveer 33 jaar oud te zijn. Verder verklaart u op uw 16 of 17 jaar zwanger te zijn geweest en uit Nigeria vertrokken te zijn toen uw dochter ongeveer een jaar oud was (CGVS p. 11). U bent met andere woorden al minstens 15 jaar weg uit Nigeria. In het licht van uw lange afwezigheid, kan men zich reeds bij voorbaat afvragen in hoeverre de familie van uw moeder, met wie u al die tijd geen enkel contact had (CGVS p. 9), werkelijk (nog) de intentie heeft om uw dochter tegen uw wil in te laten besnijden.*

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u geenszins op ernstige wijze onderzocht hoe uw familie zou reageren op een weigering van uw kant om uw dochter te laten besnijden. Nochtans zou men verwachten dat u zich ook hierover ten gronde zou informeren, indien een vrees voor dergelijke besnijdenis werkelijk de reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. U stelt dat u, toen uw eerste dochter besneden werd, gehuild heeft en dat u niet wil dat uw tweede dochter dezelfde pijn zal kennen. Gevraagd of u ooit voorgesteld heeft om uw eerste dochter niet te laten besnijden, stelt u slechts dat het de wet is dat het kind besneden moet worden. Gevraagd of u uw moeder vertelde dat u niet wil dat uw jongste dochter besneden wordt, ontwijkt u de vraag door te stellen dat meisjes in Nigeria besneden worden. (CGVS p. 17.) Gevraagd waarom u denkt dat men tegen uw wil zou ingaan indien u naar Nigeria terugkeert, stelt u vaagweg dat ze niet zullen luisteren naar u en het tegen uw wil zullen doen. Gevraagd wie u denkt dat dit zal doen, noemt u uw moeder en de familie van uw moeder. Opnieuw gevraagd of u tegen uw moeder gezegd heeft dat u niet wil dat uw dochter besneden wordt, stelt u dat het niet enkel uw moeder is die zal beslissen. Gevraagd wie deze beslissing dan zal nemen, stelt u dat de familie van uw moeder is, zowel langs moederskant als langs vaderskant, dat deze mensen het zullen bepalen. (CGVS p. 18.) U blijkt echter deze familieleden, hoewel u volhoudt dat ze u zullen dwingen om uw dochter te besnijden, in het geheel niet concreet te kunnen benoemen. Wanneer wordt opgemerkt dat u eerder in het gehoor verklaarde dat uw moeder enkel nog een broer en een zus heeft (CGVS p. 9, 18), stelt u immers dat er nog andere ouderen in de familie zijn, via via, die u in feite niet kent (CGVS p. 18).

Gevraagd of u na de besnijdenis van uw oudste dochter ooit tegen iemand in uw familie heeft gezegd dat u er tegen bent (CGVS p. 18), stelt u dat u uw moeder vertelde dat het riskant is om meisjes te

*besnijden, waarop zij bijna niet reageerde. Ze stelde enkel dat meisjes besneden worden en dat u zelf ook besneden bent. Gevraagd of u uw moeder sinds de bevalling van uw jongste dochter ooit vertelde dat u absoluut niet wil dat uw jongste dochter besneden wordt, antwoordt u (intussen voor de derde keer) erg vaag, door te stellen dat u het haar normaalgezien vertelde, maar dat uw dochter als u naar Nigeria gaat sowieso besneden zal worden en dat u er daarom niet naartoe wil. Opnieuw gevraagd of u uw moeder al dan niet vertelde dat u het niet wil, stelt u dat u het tegen uw moeder zei en dat ze repliceerde dat het niet iets is dat kan veranderen, dat elk meisje besneden wordt. Volgens uw verklaringen herhaalde u dat u niet zou willen dat deze dochter besneden wordt en zei uw moeder verder niets meer. (CGVS p. 19.) Voor zover men kan aannemen (gezien uw veelvuldig ontwijken van deze vraag) dat dit gesprek inderdaad heeft plaatsgevonden, kan er in elk geval niet uit worden geconcludeerd dat u redenen heeft om aan te nemen dat uw moeder vastbesloten is uw dochter te laten besnijden tegen uw wil in. Evenmin heeft u klaarblijkelijk enige informatie gekregen over andere familieleden die hierop zouden aandringen. Uw stelling dat verre familie van uw moeder - met wie u al jaren geen contact heeft en die u niet eens concreet kan benoemen - zal aandringen op een besnijdenis van uw dochter (CGVS p. 18), blijkt niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele concrete gebeurtenis of zelfs maar een concreet gesprek gebaseerd is." Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift aanvoert dat zowel haar oudste dochter als zijzelf besneden zijn, kan worden vastgesteld dat dit in de bestreden beslissing niet als dusdanig wordt betwist. Wel wordt door de commissaris-generaal pertinent vastgesteld dat niet kan worden aangetoond dat verzoekster werkelijk uit vrees voor besnijdenis van haar dochter uit Nigeria wegblijft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Waar verzoekster nog uiteenzet dat zij uit een zeer traditioneel milieu komt en zij in geval van terugkeer geen bescherming aan haar dochter kan bieden, merkt de Raad op dat uit voormelde landeninformatie duidelijk blijkt dat de beslissing om een dochter al dan niet te laten onderwerpen aan FGM bij de ouders ligt, dat het deze ouders derhalve vrij staat om te weigeren om FGM te laten uitvoeren op hun dochter. Het is evenwel zo dat wanneer alleen de moeder zich tegen een besnijdenis van haar dochter kant en de vader deze wel degelijk wil laten uitvoeren, de weigering van de vrouw veelal terzijde wordt geschoven. *In casu* moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster haar kind alleen opvoedt en geen tegenkanting kan verwachten van de vader van haar kind, die volgens verzoeksters verklaringen overigens niet van Nigeria afkomstig is, noch daar verblijft. De Raad besluit dat verzoekster – gelet op de informatie uit het administratief dossier (stuk 16, landeninformatie) en rekening houdend met voorgaande vaststellingen – derhalve bij machte is om te weigeren om FGM te laten uitvoeren op haar dochter.*

2.3.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het

asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus *“NIGERIA, Veiligheidssituatie”* van 24 maart 2015 (administratief dossier, landeninformatie) blijkt voorts dat verzoeksters regio, Edo-state, niet wordt getroffen door terreurdaden vanwege Boko Haram aangezien hierin naar voor komt dat Boko Haram voornamelijk actief is in het noordoosten van Nigeria en geen macht heeft in het zuiden van het land. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Er kan tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waarvan u, die verklaart in Bening City geboren te zijn, er naar school te zijn geweest en er gewoond te hebben voor u uit Nigeria vertrok (CGVS p. 4, 10, 11), afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”* Door louter aan te voeren dat Nigeria duidelijk getroffen wordt door gewelddaden van Boko Haram slaagt verzoekster er geenszins in om de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

2.4.2. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt nog vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS